

ARBETARMAKT

Nyhetsbrev nr 232, 12 september 2006

www.arbetarmakt.com

Arbetarmakt, svensk sektion av

Rösta s eller v i valet

– Men ta strid för arbetarpolitik!

Man behöver bara vända sig till närmaste TV-apparat eller reklampelare för att inse att det är valtider. Och för många arbetslösa, lägre tjänstemän och arbetare ter sig höstens val lätt. Man röstar på socialdemokraterna, som man alltid gjort, med hopp om att en s-regering i alla fall ska begränsa kapitalismens härjningar något.

Det långvariga s-styret har, efter att först ha gett en hel del större samhällsreformer, alltmer kommit att innebära politik på företagarnas och de rikas villkor.

Den borgerliga sidan, med sin öppet arbetarfientliga "allians", är uppenbarligen inget alternativ. Så för de flesta går rösten till s, eller till Vänsterpartiet med hopp om att de ska driva s lite till vänster. Och man knyter näven i fickan.

Det är så klart helt riktigt att Reinfeldts gäng inte är, och aldrig har varit, något för oss som arbetar och skapar samhällets rikedomar. Inte heller erbjuder de mindre alternativen till vänster om v något bra alternativ. Deras minimala storlek och otydliga politik gör att en röst på dem för många känns bortkastad. Så, vad göra?

Alla har ännu inte som vi gett upp hoppet om att socialdemokraternas borgarpolitik kan förändras, än mindre dragit slutsatsen att det som behövs är en brytning med hela det vinsthungriga kapitalistiska systemet, inklusive dess försvarare i s och v. Men för oss som insett detta är valet inte lika lätt.

Att rösta på s och v utan förtroende och alternativ, och återvända om fyra år igen för att återigen bli sviken är inget konstruktivt alternativ. Vi måste finna vägar att, tillsammans med de av våra arbetskamrater som ännu inte lärt sig läxan, pressa s och v att ta strid för våra gemensamma krav. Och att, om partierna skulle vägra detta, helt bryta med dem.

För att kunna kämpa sida vid sida med dem som har illusioner om socialdemokratin, och för att på bästa sätt visa dem varför vi inte kan lita på dem, säger vi: Rösta på socialdemokraterna eller vänstern – men ta strid för en arbetarpolitik!

Det är många som saknar den "gamla goda tiden" då socialdemokraterna hellre använde sig av sitt fulla partinamn, Socialdemokratiska Arbetarpartiet, och, som det brukar heta, "verkliga var ett parti för arbetarna".

För många var det 90-talet som gjorde det uppenbart att sossarna struntade i de arbetare som valt dem. Då skröt partiet om att vara "världsmästare i budgetsanering" och lät elever, ungdomar, arbetare i offentliga sektorn och arbetslösa betala priset för kapitalismens kris.

En del sätter tidpunkten då socialdemokraterna slutligen "svek" tidigare, och andra senare, som det sena 90-talets och tidiga 00-talets nyliberalism och inspiration från Tony Blairs brittiska, högerinriktade New Labour.

För oss innebär all återgång till en "guldålder", oavsett när man menar att den var, bara att hoppa tillbaka några steg i den resa som oundvikligen försätter oss i samma position som vi är i idag. Redan vid första världskrigets utbrott svek socialdemokraterna sina löften om att inte skicka ut arbetare mot varandra som kanonmat och tog ställning för kriget, och "sina" progressiva kapitalister. Aldrig mer, löd löftet efter det,

men ett andra världskrig följde. I Sverige sköts arbetare av militären i Ådalen, och idag strider svenska trupper under NATO-flagg för att hjälpa till med USA:s blodiga ockupation av Afghanistan.

Socialdemokraterna har, kort sagt, fört en borgerlig politik åtminstone sedan 1914. Innebär detta också att s, som en del besvikna väljare menar, inte är ett arbetarparti? Den enkla slutsatsen kan verka vara så, men vi tror inte det.

Enligt *Svenskt valarbeteende*, den valundersökning som varje år genomförs av Statistiska Centralbyrån, röstade 70% av LO-medlemmarna på s eller v i förra valet, att jämföra med 5% på moderaterna. Bland TCO-medlemmarna röstade 51% på s eller v.

Av de 15% av befolkningen som har högst inkomst röstade 29% på socialdemokraterna, 2% på vänsterpartiet, samt 28% och 23% på moderaterna respektive folkpartiet. Siffrorna fortsätter på samma sätt: arbetare röstar s eller v, medan stödet för de borgerliga partierna är stort bland höginkomsttagare, icke fackligt anslutna och grupper som inte direkt producerar samhällets rikedomar.

Alltså, medan *politiken* och ledningen i stort sett alltid har varit borgerlig, har dock socialdemokraternas *bas*, stöd, väljare, medlemmar och ekonomiska medel alltid kommit från arbetarklassen. Så även idag.

Därför ser vi socialdemokratin som en "vandrande mot-sättning" – arbetarna som bas, och den borgerliga politiken i ledningen. Denna dubbla natur gör också att socialdemokraterna, och vänstern som snällt ställt upp på alla nedskärningar och alltså har samma uppbyggnad, på flera viktiga punkter skiljer sig från de rakt igenom borgerliga partierna – de som återfinns i "alliansen".

Moderaterna får större delen av sitt ekonomiska och ideologiska stöd från arbetsgivarnas och kapitalisternas organisationer, som Svenskt Näringsliv. Socialdemokraterna, å sin sida, lever på ekonomiskt och politiskt stöd från fackförbunden och arbetarklassen. Därför kan s aldrig göra lika hårda eller öppna angrepp på arbetsrätten eller våra livsvillkor som borgarna. Å ena sidan, inför väljarna, måste de presentera sig som ett arbetarparti. Å andra sidan, inför kapitalisterna, måste de visa sig villiga att föra en "företagsvänlig" politik och garantera de som verkligen bestämmer i landet att företagens enorma rikedomar aldrig på allvar är hotade.

Nästan alla känner också någon utan arbete, eller går själva arbetslösa. Medan det finns mer än någonsin som behöver utvecklas, upprustas och förbättras i samhället, och många sliter ut sig totalt i övertid eller genom att belastas för hårt på sina arbeten, får en växande skara av oss veta att vi inte duger något till. Det finns ju inga pengar att anställa folk för, lyder klagovisan från regeringen och företagen.

Medan arbetslösheten är en plåga för oss, är den en tillgång för borgarna. Ju fler som går arbetslösa, desto mer kan lönerna pressas.

Det är hela arbetarrörelsens plikt att dra in och aktivera de arbetslösa i kampen för sina intressen. Fackförbunden måste stödja initiativ till speciella kamporganisationer för de arbetslösa, och organisera grupper och andra initiativ för att aktivt söka upp och organisera till exempel invandrare och ungdomar.

mar som går utan jobb.

De befintliga arbetena måste delas upp mellan alla som kan arbeta. På så sätt minskar trycket på dem som idag sliter ut sig, och alla kan dras in i arbetsmarknaden. Sex timmars arbetsdag är ett steg i rätt riktning.

Alla arbetslösa måste få en inkomst som går att leva på. Alla tvångsåtgärder för arbetslösa och meningslösa program som i grunden bara gör statistiken bättre måste ersättas med eventuell omskolning, utbildningar och riktiga och meningsfulla arbeten.

Parollen måste vara att ingen, ung eller gammal, ska behöva gå arbetslös på grund av den blinda profitjakten.

Medan vi gör allt för att pressa arbetarrörelsen att stödja de arbetslösa, måste vi också genomskåda borgarnas lögn om att det inte finns några pengar. För svenska kapitalister har aldrig tidigare tjänat mer pengar än nu.

Och det är inte det fåtal som sitter inne med de stora bankkontona som har skrapat ihop dem. Finansmannen Robert Weil skapade i juni 1999 stor uppmärksamhet genom att i en debattartikel i DN föreslå att svenska kapitalister borde vara tacksamma för de enorma rikedomar vi arbetare skapat åt dem genom åren. Sådan klarsyn från borgarna är ovanlig. Men facken och arbetarrörelsen i stort får inte nöja sig med ett enkelt tack, som inte kostar något.

S och v måste se till att resurser och ekonomiska medel vi har skapat omfördelas och används till att anställa människor i massprogram för att rusta upp den offentliga sektorn, vår infrastruktur, skolor, arbetsplatser och bostadsområden.

I en del s- eller v-styrda kommuner säger politikerna att de mycket gärna skulle rusta upp, och att nedskärningarna är ett "nödvändigt ont" eftersom de får för lite pengar från staten. Då måste vi kräva att dessa ombud från arbetarpartier vägrar att acceptera den nyliberala visan om att dela på kakan, vilket bara gör att olika svaga grupper ställs mot varandra; vill ni ha ett bra sjukhus eller hög personaltäthet i skolan?

En arbetarpolitik är istället att vägra göra en budget som "går ihop", och använda positionen i kommunerna till att initiera en riksomfattande kampanj för att få mer pengar från staten. Staten kan i sin tur ta pengarna från de rika genom radikalt höjda skatter för de rika och för storföretagen.

Om politikerna vägrar eller inte kan göra det, så måste vi byta ut dem.

I orter där företag som kanske varit vitala för ett helt samhälles eller en hel regions ekonomi läggs ned, i en del fall trots att de går med vinst måste vi kräva att få insyn i företagets räkenskaper. Om det visar sig att de faktiskt inte kan betala, måste vi kräva att de förstärkas under arbetarkontroll, utan ersättning till de gamla ägarna.

Kvinnor får ofta betala det högsta priset för nedskärningar och marknadsekonominns härjningar. Det är framför allt kvinnor som drabbats av nedskärningarna i offentlig sektor, och det är kvinnor som utsätts för våld och trakasserier i ett samhälle som låtit sexismen och kvinnoförtrycket gå framåt i stort sett obehindrat. Att rusta upp samhället är därför en kvinnofråga.

Inga lagar, ingen jämställdhetsombudsman eller välmenande ord kan ersätta en kämpande kvinnorörelse, som konfronterar de problem och det särskilda förtryck kvinnor ställs inför och som organiserar sig över hela landet, i skolor, på arbetsplatser och i bostadsområden.

Den borgerliga feminismen vill ofta göra gällande att alla kvinnor hör ihop bara för att de är kvinnor. Men också kvinnor är indelade i klasser, och en kämpande kvinnorörelse måste arbeta sida vid sida med arbetarklassens män i kampen mot sexism och utsugning. Men de manliga arbetarna måste också solidarisera sig med och stöda kvinnornas kamp aktivt.

Speciella "kvinnopartier", som Feministiskt Initiativ, som bara angriper "patriarkatet" i största allmänhet och struntar i att ta sig an borgarna är en återvändsgränd för kvinnokam-

pen. Kvinnornas frigörelse kan bara komma i och med att marknadens diktatur, som drar nytta av och aktivt skapar sexism och kvinnoförtryck, störtas.

Det är inte ovanligt att en "smårasistisk" eller främlingsfientlig kommentar slinker ut utan att kommenteras i sociala sammanhang, runt fikabordet eller i skolan.

Fortfarande skryter många politiker om hur generös den svenska flyktingpolitiken är. Men det är långt ifrån hur det faktiskt ser ut, med avvísningar, minskade kvoter och olika förslag på särskilda villkor, vilka i själva verket är statlig diskriminering av invandrare.

En tredje sida av samma problem är fascismens framväxt. Radikala arbetare, fackföreningsaktivister, vänstermänniskor, homosexuella och invandrare över hela landet känner av högerextremisternas närvaro genom allt från nattliga hot och glåpord på stan till rena överfall och mord.

Vi måste kräva att arbetarrörelsen bemöter alla dessa problem. Det bästa sättet är att våra arbetsskamrater från andra länder själva dras med i kampen mot rasismen och främlingsfientligheten. Från arbetsplatser till ungdomsgårdar och fack måste kampen mot den statliga rasismen och det fascistiska slöddret få hög prioritet. Kampen börjar med insikten om att även invandrare är uppdelade i klasser, och att arbetare med svensk och utländsk bakgrund har en intressegemenskap i vår kamp mot borgarna och de höga cheferna.

Speciella grupper och kommittéer inom arbetarrörelsen för invandrare måste organiseras.

Vi måste kräva att s och v avskaffar all statlig rasism och diskriminering, avvisar borgarnas hets mot invandrarna och sätter stopp för avvísningar och rasistiska flyktingkontroller. Hela den flyktingfientliga politik som utvecklats inom s under nittio- och tjugohundratalet måste rullas tillbaka och ersättas med en öppen och solidarisk politik. När företag tar in arbetare från andra länder för att arbeta för lägre löner och ställa de svenska kollektivavtalen ur spel, måste vi kräva att facken kämpar sida vid sida med dessa arbetare för deras och vår gemensamma rätt till arbete med rättvisa löner och villkor.

Beträffande det fascistiska hotet kan vi inte lämna kampen till statens polis eller lagar. Dels är polisens arbete mot fascisterna slött eller icke-existerande, och dels kommer lagar och förbud mot fascistpartier att i längden bara slå tillbaka på en kämpande arbetarrörelse, som när den på allvar utmanar kapitalismen i så fall lika gärna kan kallas för samhällsfarlig och förbjudas av borgarna.

Upplysningskampanjer och liknande arbete är ett vapen mot fascismen. Men vi måste också kräva att arbetarrörelsen bemöter dem på gatorna med alla medel, och vägrar dem varje möjlighet att organisera sin terrorrörelse.

Fascism och nazism växer där samhällets skyddsnät går tillbaka. Upprustning av de mest nedgångna områdena och en bra livsmiljö för unga är också en del i kampen mot dess framväxt.

Många arbetare och tjänstemän har svårt att tänka sig att "lilla Sverige" också är en imperialistisk stat. Men Sverige är inget undantag. Svenska företag deltar i utsugningen av världens arbetare och förtryckta och tvekar inte att dra nytta av lägre lönenivåer för arbetare i stater som ofta saknar alla demokratiska rättigheter.

Arbetarrörelsen måste kämpa för att Sverige på alla sätt verkar mot den internationella imperialismen. Alla svenska trupper måste dras tillbaka från Afghanistan, och Sveriges deltagande i FN-trupperna, som ofta tar vid när imperialismen behöver hjälp att ockupera ett land, måste avbrytas.

Det bästa sättet att solidarisera sig med arbetare och förtryckta i världen är att kämpa för att krossa den svenska kapitalismen som stöder detta internationella förtryck, att ställa svenska banker och andra multinationella företag under arbetarkontroll, kort sagt, att skapa en arbetarstat.

Istället för att stöda imperialismens utsugning av Irak, Af-

ghanistan, Palestina och Libanon måste vi kräva att s och v solidariserar sig med det rättmätiga motståndet mot USA-imperialisterna.

Arbetarrörelsen måste ta initiativet till en massiv solidaritetsrörelse som dels stöder arbetare och förtryckta i sin kamp, och dels pekar på att vägen framåt inte ligger i religiösa stater utan i att kampen också blir socialistisk.

All erfarenhet pekar på att den organisationsmodell SAP och v använt sig av leder till nederlag, och till byråkratiska och toppstyrda organisationer. Vi vet också att deras reformism inte på något sätt sätter stopp för kapitalismens härjningar.

Ännu är det bara en minoritet av oss arbetare och tjänstemän som dragit slutsatsen att det som behövs är ett revolutionärt arbetarparti. Men för att skapa ett sådant räcker inte vagt prat om en "socialistisk samling".

Ett nytt arbetarparti kan inte skapas förrän en stor del av de aktiva arbetarna skakat av sig tron på att s eller v på allvar ska förändra deras situation. Därför kan vi inte i vår kamp för ett revolutionärt arbetarparti bara låtsas som om dessa partier inte finns. Ett revolutionärt parti växer fram i vår kamp tillsammans med de av våra arbetskamrater som fortfarande har illusioner om s och v. När de konfronteras med "sina" partiets förräderier kan en brytning på massnivå ske, och stora arbetargrupper kan vinnas över för en revolutionär politik.

Ett sådant parti måste vara demokratiskt uppbyggt, men också erkänna det faktum att kapitalismen är internationell. Därför måste det också agera internationellt, och knyta band med revolutionära partier över hela världen i en gemensam kamp för att avskaffa kapitalismen. Fyra gånger tidigare har sådana försök gjorts. Lärdomarna från dessa måste dras, och ett nytt internationellt, revolutionärt parti, en Femte International, måste skapas.

Partiet måste bestå av medlemmar från alla arbetarklassens olika yrken, kön och etniska grupper och med våra gemensamma erfarenheter enas kring ett nytt, revolutionärt program och gemensam aktivitet.

Vi vill skapa ett sådant parti, och ta matchen mot kapitalismen. Som ett steg på den vägen vill vi, tillsammans med alla de som har kvar delar av sitt förtroende för s eller v, pröva ledarnas anspråk på att företräda arbetarna. Om de vinner valet säger de sig kunna använda den borgerliga staten för att hjälpa oss mot kapitalet. Så länge vår revolutionära kritik av denna idé inte har större stöd, finns behovet av att pröva detta anspråk i handling.

Rösta på s eller v i höstens val – men ta strid för arbetarpolitik!

Rösta på WASG men organisera för kamp

"Der Anfang ist gemacht..." (En början är gjord...) är en av huvudparollerna för vänsterpartiet PDS i lokalvalet i Berlin den 17 september. Det visar PDS avsikter att fortsätta koalitionen med socialdemokratiska SPD efter valet.

Koalitionen har dock inte fört någon vänsterpolitik. Man har privatiserat 120 000 lägenheter under de senaste fyra åren, vilket är mer alla andra lokala regeringar tillsammans sedan 1990. Även vatten, gas och el har privatiserats, vilket har lett till att 10 000 jobb gått förlorade och till att priserna höjts. I den offentliga sektorn har lönerna sänkts med 15 procent och 30 000 jobb för en euro i timmen har införts för arbetslösa.

PDS och SPD nöjer sig dock inte med detta. De har förklarat att de återstående 270 000 lägenheter som ägs av allmännyttan ska privatiseras. Tiotusentals jobb ska bort i offentlig sektor, de kommunala transporterna ska privatiseras och flera tusen jobb är hotade på sjukhuset.

Detta förklarar varför Valalternativet i Berlin beslutade att ställa upp egna kandidater i valet. Målet är att ge uttryck för det massiva missnöjet bland arbetslösa och lågavlönade arbetare. WASG:s eget program är också reformistiskt, men det är

det enda parti som ställer upp mot de nyliberala angreppen och som organiserar motstånd. I valjundersökningarna får WASG mellan 3 och 5 procent, varav de flesta är före detta PDS-väljare eller sådana som inte alls röstat. Därför har PDS inlett en lögnkampanj mot WASG:s "utopiska" och "oansvariga" krav.

WASG i Berlin är en del av en framväxande vänsteropposition som inte till varje pris vill gå ihop med PDS. För PDS och WASG:s nationella ledningar är deras stöd för mer nyliberala angrepp och deras kamp mot WASG i Berlin också ett prov inför framtiden. De förbereder en förenad, rent reformistisk "förenad vänster" för en eventuell plats i en nationell regering med SPD och de gröna efter nästa val.

Våra kamrater i Arbeitermacht, tysk sektion av Förbundet för Femte Internationalen, stöder WASG:s kandidatur och ställer upp med två kandidater i stadsdelen Spandau: Kerstin Tisch och Markus Dahms.

I *Arbeitermacht-Infomail* nr 274 (3/9) publiceras det viktigaste i de tyska kamraternas valprogram och ett flygblad. Intresserade kan ta del av hela valprogrammet på hemsidan: www.arbeitermacht.de/infomail/274/wahlkampfprogramm.htm. Rubriken på programmet är *Klasskamp istället för koalition*.

Vi återger här ett kortare utdrag:

Rösta på WASG men kämpa för att det ska bli ett klasskampens parti!

WASG i Berlin är ett berättigat och riktigt uttryck för protesterna mot den asociala politik som förs av SPD/PDS-majoriteten i senaten. Det är också en del av protesterna mot den anpassningspolitik som förs av WASG-ledningen på rikspanet.

På rikspanet försöker WASG-ledningen, PDS-ledarna och fraktionen i förbundsdagen skapa ett nytt vänstersocialdemokratiskt parti som bara vill förvalta kapitalismen bättre och inte bekämpa den. De går emot alla verkliga eller bara förmenta kritiker, vänsterföreträdare och aktivister i WASG för att förhindra politisering och radikalisering och förbereda ett nytt parti bestående av PDS och WASG för att överta regeringen.

Men vårt stöd är kritiskt. WASG i Berlin är förvisso ett jämförelsevis aktivt parti, men det måste ännu mer bli ett parti som är förankrat i de sociala rörelserna och bland klassmedvetna arbetare och fackliga aktivister, bland invandrare och ungdomar.

Hittills är också WASG i Berlin framför allt ett valparti. Man kritiserar visserligen PDS och SPD:s politik och har klargjort att man inte eftersträvar några regeringsposter, utan att man vill stöda och föra fram oppositionen mot kapitalets, förbundsregeringens och senatens angrepp.

Men dess politiska koncept förblir inom ramen för det bestående, borgerliga systemet. Vår uppfattning är att WASG bara har en framtid som progressiv kraft. Först då kan en kärna för ett nytt arbetarparti formeras, när det blir ett parti för mobilisering – i Berlin och på rikspanet – och när det blir ett parti som förbinder kampen mot de dagliga försämringarna i våra levnadsvillkor med kampen för att störta kapitalismen.

Protest mot USA och Israel

På Sergels torg samlades den 3 september omkring 250 personer för att lyssna på tal och uttrycka sin protest mot Israels förtryck av palestinierna, kriget mot Libanon och USA:s stöd till detta. På grund av dåligt väder beslöt arrangörerna att ställa in den planerade demonstrationen till USA:s ambassad. Torgmötesdeltagarna fick dock lyssna på flera talare, bl.a. Gustav Fridolin (Miljöpartiet), Dror Feiler (Judar för Israelisk-Palestinsk Fred), Nabila (rapartist från Göteborg med libanesisk bakgrund), en palestinier och några till. Konferencier var America Vera-Zavala (Vänsterpartiet). Talen var av varierande kvalitet men de flesta höll ett bra stämningsslag som

fångade uppmärksamheten inte bara hos torgmötesdeltagarna utan även intresserade förbipasserande.

Vad som saknades hos alla talare var en mer konkret strategi som utgår från arbetarklassens styrka för vägen framåt i solidariteten med Palestina, Libanon och de andra länderna i Mellanöstern som ockuperas och förtrycks av Israel och USA. Vi behöver bedriva kampanjer för arbetarbojkotter av Israel, blockad av alla vapenexporter och internationell solidaritet med motståndet i Mellanöstern. Rörelsen i Europa och på andra håll bör också försöka starta en diskussion med de som gör motstånd i Mellanöstern om behovet av en social revolution för att få slut på imperialistiskt förtryck och alla de hemiska konsekvenser som följt på årtal av kolonialism och superexploatering. Denna diskussion kan inte vänta.

REVOLUTION delade också ut ett flygblad som varnade för att vapenvilan mellan Hizbollah och Israel bara är tillfällig och att avtalet nu utformas på ett sätt som är helt på Israels villkor och betyder att de ges tid att förbereda ytterligare attacker. Därför motsätter vi oss alla förslag om FN-trupp i Libanon, som betyder att Israel, nu med europeiska "vänner", kan fortsätta ockupera Libanons södra del.

Segern mot Israel är bara tillfällig – Nu måste vi gå på offensiven!

Det står klart för alla objektiva bedömare att segern i Libanon blev Hizbollahs. De lyckades hålla ut och slå tillbaka Mellanösterns största och mest högteknologiska armé. Under den s.k. "stora offensiven", då den israeliska armén mobiliserade 30 000 soldater för att ta floden Litani, försvarade sig 3000 av Hizbollahs gerillasoldater framgångsrikt. Israel lyckades aldrig tränga in mer än 2 km bakom "blå linjen" och åsamkade stora förluster.

Det var det väpnade motståndet som stoppade Israel, och därmed USA som såg kriget som en chans att provocera fram ett krig med Iran. Segern visar att motstånd lönar sig!

Denna seger är dock bara tillfällig. Vi kan räkna med att USA och Israel i all sin besvikelse nu samlar sig för en blodig hämnd. I detta ljus är den nuvarande vapenvilan, som garanterar att Israel tillsammans med FN-trupp kan fortsätta ockupera landets södra delar och som kräver Hizbollahs avväpning, helt på Israels och USA:s villkor.

Om vi ska stoppa den rasistiska bosättnarstaten Israels terror mot Libanon och Palestina, USA:s och Storbritanniens blodiga ockupationer av Irak och Afghanistan och planerna på ett angrepp mot Iran, då måste vi gå på offensiven! Vi måste bygga en antiimperialistisk solidaritetsrörelse för att stödja kampen i Mellanöstern. Och det är vi som är unga som måste visa vägen!

REVOLUTION är en socialistisk revolutionär organisation för ungdomar. Vi vill vara med och organisera motståndet där vi finns. Vi kämpar för en revolutionär socialistisk politik för motståndet.

Gå med du också! Vill du hjälpa till att organisera i din skola, på din arbetsplats eller i ditt bostadsområde? Vill du vara med och demonstrera och protestera? Låt oss veta.

www.revolution.se

* info@revolution.se (073-976 14 10)

Skotska Socialistpartiet splittras

En dag efter att Skotska Socialistpartiet (SSP) inlett sin valkampanj för 2007 på ett hotell i Glasgow inför 300 trogna medlemmar, bokade Tommy Sheridan in sig på samma hotell och talade för dubbelt så många rekryter om att han grundar ett nytt parti med namnet Solidarity.

Vi delar inte den cynism som präglar borgerliga tidningar när de dreglar över stridigheterna i SSP. Till skillnad från många andra inom vänstern, betraktade vi aldrig SSP som en modell för vänsterenhet som bör följas. Splittringen i partiet

har inte på något sätt bidragit till arbetarklassens kamp.

Den omedelbara orsaken till splittringen var Sheridans stämning av *News of the World*, som han vann trots att han avskedade sina egna advokater och att en rad SSP-medlemmar talade mot honom i rätten.

Juryen röstade 7 mot 4 till Sheridans fördel och tilldömde honom 200 000 pund i skadestånd. Han lyckades också få 25 000 pund från *Scottish Record* för sin del av historien. Men han lämnar sitt gamla parti i ruiner. Majoriteten i SSP (Förenade Vänstern) anklagade Sheridan för att ljuga i rätten och försvarade de som vittnade mot honom. Sheridan kallade dessa vittnen, även om han ångrade det senare, för "politiska strejkbrytare". En splittring var oundviklig och SSP:s andel i väljarundersökningar sjönk under 1 procent. Rättegången har varit en katastrof för SSP.

Givetvis var historierna i *News of the World* ett försök att förtala Sheridan och genom honom SSP. Rupert Murdoch och tidningar har alltid varit arbetarfientliga och försöker förgifta arbetarklassen med rasism, sexism och bigotteri.

Utän att ha något förtroende för borgarnas domstolar, har varje arbetarparti rätt att använda dem för att avslöja pressens sanna natur. Men då måste partiet först av allt vara enat i den taktiken. Den enheten fanns inte. Tommy Sheridan gick till partiledningen och de vägrade stöda honom. De hävdade att det skulle innebära att man bad SSP-medlemmar att ljuga i rätten och riskera stämning. Majoriteten i ledningen hävdar att Sheridan redan hade medgivit inför dem att "förtälet" till sin kärna var sant.

Sheridan borde aldrig ha stämt *News of the World* när han visste att detta skulle bli en bisak till det verkliga dramat: Skottlands vänsterparti som imploderar på den scen som utgörs av domstolen. Båda sidor borde från början ha insett att den kompromiss som ingicks mellan ledningen och Sheridan, och som tillät honom att fortsätta med förtalsstämningen om han avgick som sammankallande, oundvikligen skulle leda dit.

Det som verkligen saknades var det politiska modet att konfrontera de borgerliga pseudomoralisterna på *News of the World* med argumentet att oavsett om anklagelserna är sanna eller inte, är otrohet en privatsak och att SSP skulle fortsätta med att utkämpa klasskampen. De borde ha stått fast och sagt: "Så vad då? Vem bryr sig? Varför tar ni inte itu med de verkliga moraliska skandaler som orsakas av den brittiska ockupationen i Irak, deporteringen av asylsökande barn till krigszoner, plundrandet av arbetarnas pensionsfonder?"

Men bakom rättegången finns den politiska konflikt som rasat inom SSP sedan 2003. Då fick partiet sex ledamöter i skotska parlamentet. Plötsligt gick de från att vara ett parti bestående av aktivister till ett som hade en nationell profil, och som kunde spela en roll i parlamentet.

Partiet har i parlamentet fått igenom några förslag som varit bra för arbetarklassen, men samtidigt har trycket från att vara med i parlamentet börjat märkas. Istället för att vifta bort anklagelserna som en privatsak, och gå på offensiven om den brittiska imperialismens smutsiga omoral på hemmaplan och utomlands, bad partiet, och Sheridan gick med på det, att han avgick som sammankallande. Därmed tillät man *News of the World* att påverka vem som leder partiet.

Alan McCombes ställde upp till posten som sammankallande och var arkitekten bakom konventet för självständighet. Han erbjöd en anpassning till skotsk nationalism. Han besegrades av Colin Fox, som koncentrerade sig på parlamentariskt blockbyggande och att göra SSP respektabelt genom att föra fram reformistisk lagstiftning.

Sedan dess har partiets resultat i lokalvalen försämrats, medan dess interna liv har blivit krisartat och fraktionellt. Men varför tror Sheridan på ett nytt parti, som med Colin Fox ord har "ett identiskt politiskt program"? Han kanske trodde att det inte var värt att återerövra SSP.

Socialist Workers plattform i SSP har använt krisen för att

från början skapa stöd för ett projekt som liknar Respect norr om engelska gränsen. Vid mötet den 3 september uttalade de att SSP "måste vara öppet för muslimska organisationer". Redan i november 2004 beskrev Respects parlamentsledamot George Galloway utsikterna till att Sheridan och han själv skulle förenas i det skotska valet som en "drömlista".

När nu SWP byggde koalitionen Respect runt Galloway, utan ett uns av demokratisk ansvarighet, varför inte försöka med samma metod norr om gränsen? Principer om arbetardemokrati, leninistisk demokratisk centralism? Framtidens musik i bästa fall. SWP:s metod kan sammanfattas som följer: när man grundar rörelser eller partier, är det väsentligt att börja med någon som redan har en hög offentlig profil. Denna karismatiska gestalt kommer sedan att samla massan av medlemmar.

I enlighet med detta har SWP ställt sig bakom Solidarity.

Arbetarrörelsens historia visar att karismatiska och okontrollerbara ledare – Lassalle i Tyskland, Keir Hardie eller Ramsay MacDonald i Storbritannien – åstadkom en hel del skada. Vi "gammaldags" marxister trodde att ett parti ska grundas på ett program, som grundligt debatterats och beslutats kollektivt. Detta utgör den strategi och de principer som alla partimedlemmar är förpliktade att kämpa för. Men SWP tror tydligen att de hittat en genväg som gör allt detta onödigt.

En del av det verkliga problemet med SSP var just att det, i ett viktigt avseende, var en Tommy Sheridan fan club", precis som Respect är en George Galloway fan club. Vi önskar kamraterna i SWP all lycka med två primadonnor på scenen. Vi fruktar emellertid att också detta kommer att leda till en strid, som kommer att demoralisera de militanter som dras med i detta principlösa äventyr.

CWI:s plattform (systerorganisation till Rättvisepartiet Socialisterna) vill åtminstone att det nya partiet ska kalla sig socialistiskt, men de kommer att undvika nyckelfrågor som den kapitalistiska staten och den borgerliga egendomen och föredrar istället en uppvärmd rad reformer.

Men båda dessa centristiska organisationer kan komma att finna att de eftergifter de gjort till Sheridan är förgäves. Det tycks som om han bara har stöd i en del regioner och saknar det i centrala områden som Edinburgh och Glasgow. Han sade ursprungligen att han ville vinna 32 avdelningar av SSP:s 70 för att ta över partiet. Lanserandet av ett nytt parti är ett medgivande av att han inte ens var i närheten av den siffran.

Under tiden har majoriteten i SSP skylt på Sheridan och hans "uppbackare i London" (SWP och CWI). De har återigen gjort en vändning till skotsk självständighet. Colin Fox sade till BBC att Sheridans splittring visade att han övergivit skotsk självständighet. Detta är logiken i att bilda ett separat parti för den skotska arbetarklassen. Marxister har alltid argumenterat för ett internationellt parti, samtidigt som de inser att uppgiften att krossa den kapitalistiska staten och gripa makten kräver att detta parti delas upp i nationella sektioner.

Skottland är visserligen en nation men har ingen nationell stat. Dess armé, polis, domarkår och så vidare är lojala mot den brittiska staten. Den skotska arbetarklassen kan inte befrias utan att störta den staten. För den uppgiften behöver de fullständig enhet med sina engelska och walesiska systrar och bröder.

Problemet med SSP och det nybildade Solidarity är att inget av partierna tar denna uppgift på allvar. Workers Power argumenterar för att SSP-medlemmar och anhängare, som till största delen inte hade något att säga till om i splittringen av deras parti, måste dra lärdomarna av anpassningen till nationalism och borgerlig parlamentarism. De bör göra gemensam sak med oss i kampen för ett nytt arbetarparti i hela Storbritannien och vinna det för ett revolutionärt program.

www.workerspower.com

Marxistiskt arkiv – ny webbplats

En ny hemsida för marxistiska texter har startats. Medlemmar i Arbetarmakt stöder och deltar i projektet. Adressen är: marxistarkiv.se. För att ge våra läsare en uppfattning om webbplatsens politiska grundval återger vi den introduktion som formulerats av initiativtagarna:

På denna webbplats hittar du artiklar, dokument, böcker – såväl "klassiker" som nyare texter – som rör marxistisk ekonomi, arbetarrörelsens historia, osv. Plattformen är anti-stalinistisk (varför? – se nedan), men är inte knuten till någon politisk organisation – webbplatsen ska vara en icke-sektaristisk mötesplats där de flesta icke-stalinistiska socialister ska kunna medverka.

Vi som startat webbplatsen är inte organiserade i någon "vänsterorganisation", men representanter för de flesta svenska vänsterorganisationerna har redan förklarat sig stödja projektet och vi hoppas att ytterligare personer ska bidra till projektet. Du som är intresserad kan bidra på många olika sätt – du kan välja att delta mer aktivt/permanent, du kan skicka in texter/dokument (artiklar, uppsatser osv.) som du tycker bör publiceras, du kan komma med artikelförslag, ge förslag som rör webbplatsens utseende eller innehåll osv. Du som är intresserad kan nå oss genom att använda "Kontakta oss" på webbplatsens startsida.

Vilka typer av texter/dokument kommer vi att publicera?

Givetvis tänker vi försöka styra innehållet utifrån webbplatsens allmänna målsättning, men detta betyder inte att vi eftersträvar någon slags "renlärighet" – vi kommer även att publicera annat material, även från sådana håll (t ex socialdemokrater, stalinister eller maoister), som vi egentligen betraktar som politiska motståndare – det avgörande är om det bidrar till förståelsen av den verklighet som vi vill försöka förändra eller inte.

Varför är vår plattform anti-stalinistisk?

Det finns flera orsaker till detta:

1) Stalinismen har misslyckats, gjort bankrutt

Stalinismen har haft över 50 år på sig att "bygga socialismen". Inte någonstans har den lyckats bygga något "socialistiskt samhälle" av den typ som socialismens pionjärer strävar efter. Stalinismen har inte ens lyckats behålla makten – i de flesta länder där den haft makten har kapitalismen redan återupprättats eller håller på att återupprättas – detta gäller oavsett vilken variant av stalinism det rör sig om (Sovjetunionen, Kina, Albanien, Jugoslavien, Rumänien...). Stalinismens historiska misslyckande innebär att det är dags för alla socialistiska krafter att inse att stalinismen är en återvändsgränd som för alltid bör förpassas till historiens skräphög. Det gäller idag inte att försvara stalinismen, utan enbart att analysera den – för att förstå varför den misslyckades och för att effektivt kunna bekämpa den och förhindra att något liknande kan uppkomma i framtiden.

2) Stalinismen har misskrediterat socialismens idé

Stalinismens facit, med en "monolitisk" partidiktatur, massterror, historieförfälskning osv. har skadat socialismens och kommunismens sak på ett mycket genomgripande sätt. Om man idag vill bygga upp en revolutionär socialistisk rörelse så måste denna kräftsvulst opereras bort – det är inte möjligt att få en trovärdighet för socialismens sak utan att grundligt göra upp med stalinismen. Att, som vissa "nystalinister", hävda att man måste försvara "Stalin" eftersom "reaktionärernas Stalin-hets används för att bekämpa socialismen" är inget hållbart argument. Många av de brott som borgare, socialdemokrater osv. tillskriver stalinismen har faktiskt inträffat och det är bara dumt att försöka bortförklara detta. I stället måste de revolutionära socialisterna bli bättre än reaktionärer när det gäller att avslöja stalinismens brott – och till skillnad från borgarna så bör vi också analysera det skedda, förklara hur det kunde ske och hur det kan undvikas i framtiden.

den. Enbart om vi lyckas med detta så kan vi verkligen se fram emot en socialistisk framtid med tillförsikt.

3) Stalinismen har inneburit en kris för både teori och politik

Stalinismen innebar att den marxistiska teorin förfläckades och dogmatiserades på ett sådant sätt att stora delar av det marxistiska och leninistiska tankegodset förpassades till glömskan och tabubelades. Detta gäller i synnerhet det rika arvet från den ryska revolutionens första år, fram till mitten av 20-talet, där revolutionärer som Trotskij, Bucharin, Preobrazjenskij, Radek m fl gav många värdefulla bidrag via debatter, böcker osv. Stalinismen innebar inte bara att det rika bolsjevikiska arvet stympades, utan också att den teoretiska nyproduktionen i stort sett försvann – i stället för att uppmuntra teoretiskt kamp och nytänkande fick stalinismens "teoretiker" nöja sig med att försvara de stalinistiska dogmerna, en vulgariserad "marxism-leninism". Marxismen ska vara en vetenskap och en vetenskap måste vara kritisk, annars är den snarare en slags religion, ett dogmatiskt system som bygger på tro, inte vetande. Stalinismens strypgrepp på den marxistiska teoribildningen kan och måste brytas!

Genom att stalinismen hade monopolanspråk på den revolutionära rörelsens teori och politik, så har den också försvårat och ofta omöjliggjort en vettig diskussion om revolutionär politik, både strategi och taktik. Att avvisa stalinismen innebär att man återigen kan börja diskutera viktiga strategiska och taktiska frågor utan skygglappar eller tabun, vilket är nödvändigt för att den revolutionära rörelsen skall kunna bli framgångsrik. Även på detta område innehåller erfarenheterna från den ryska revolutionens första år och den Kommunistiska internationals första fyra kongresser ett rikt arv som måste återerövas. Och därefter är det främst den trotskistiska rörelsen som försökt upprätthålla och vidareutveckla den revolutionära teorin och politiken – fast även i denna strömning finns dogmatiska drag som måste ifrågasättas och arbetas bort (den trotskistiska dogmatismen hänger samman med att man försökte bevara en relativt liten kärna av revolutionärer under tidvis mycket svåra förhållanden).

Även på det organisatoriska planet har stalinismen haft ett ytterst negativt inflytande. Dess kännetecken är auktoritära metoder, ledardiktatur och byråkratisk likriktning. Den förstalinistiska traditionen av omfattande inre partidemokrati, öppna politiska diskussioner osv. är ett måste för att bygga en livskraftig revolutionär organisation.

www.marxistarkiv.se

REVO:s sommarläger i Indonesien

Helgen den 19–20 augusti organiserade REVOLUTION i Indonesien sitt andra sommarläger. Läget ägde rum utanför Jakarta. Det blev ett trevligt och givande läger där flera olika frågor diskuterades. Den politiska islamismen i Indonesien, studentrörelsens kamp, det indonesiska kommunistpartiets historia under 1950- och 60-talet fram till Suhartos militärkupp 1965, Alexandra Kollontaj och kampen mot kvinnoförtryck var några av ämnena som skapade diskussion.

Lägerdeltagare fick också ta del av inledningar om trotskism och maoism. Vid sidan om diskussionspunkterna förekom även flera andra diskussioner, bland annat om USA-imperialismen och Israels angrepp på Libanon. Mot slutet av läget hade man också en punkt om vad REVOLUTION ska göra i Indonesien den kommande tiden.

Vi diskuterade också sätt att vinna ungdomar för vår sak. Dessa diskussioner utgick mycket ifrån de erfarenheter som REVOLUTION skaffat sig som internationell organisation. Ett bra exempel på konkret internationalism. En första kampanj, som nu är i full gång, planerades gentemot Internationella Valutafondens och Världsbankens möte i Singapore 19–20 september. Då kommer demonstrationer att hållas både på ön Batam (som tillhör Indonesien) och i Jakarta. Aktivister

planerar också att demonstrera direkt på plats i Singapore i trots mot statens förbud av alla demonstrationer mot toppmötet. Nu har emellertid de indonesiska myndigheterna på Batam bestämt sig för att förbjuda även denna demonstration. Aktivister har dock meddelat att de kommer att ignorera detta. De indonesiska kamraterna kommer att delta både i Batam och i Jakarta.

I Jakarta, där kärnan av medlemmar bor och verkar, uppmanar man elever och högskolestudenter att delta i en egen mobiliseringskampanj. Efter detta planeras en kampanj för fri undervisning, ett krav som har stor betydelse i ett land där så gott som alla universitet är privatiserade och tar ut höga avgifter från studenterna och deras föräldrar.

Kampen fortsätter alltså.

Kuolema imperialimille!

Som en protest mot EU-toppmötet i Helsingfors och EU-regeringarnas förda politik hade en koalition av organisationer – Nätverket Helsinki 2006 – utlyst en demonstration 9 september under huvudparollen För ett annat Europa.

Parollerna var:

Rätt till arbetsliv – nej till nyliberalism

Rätt till offentlig service – nej till privatisering

Rätt till asylsökande och immigranter – nej till Fort Europa och rasism

Rättvisa och fred – nej till krigsallianser och krig

Rättvisa till natur och människor – ett slut på förintandet av världen.

Bakom nätverket står organisationer som Byggarbetsfacket, en lokalavdelning vardera av metallarbetareförbundet och hotell- och restaurangarbetarfacket, Attac, Vänsterunga (Ung vänsters motsvarighet) Finlands kommunistiska parti, Kommunistiska ungdomsförbundet, Socialistiska förbundet (brittiska SWP:s betydligt mindre finska grupp), Marxistiska arbetarförbundet (finsk sektion av Kommittén för fjärde internationals återskapande) med flera. Eftersom i stort sett alla vänstergrupper formellt är internationalistiska, och Helsingfors bara ligger en båtresa från Stockholm kunde man väntat sig att de finska aktivisterna skulle få sällskap av lite tillresta svenska diton. Den svenska vänstern lyste dock nästan helt med sin frånvaro. Förutom Arbetarmakt/Revolution-gruppen såg vi bara till en liten grupp svenska frihetliga, och Arbetarmakt-tidningen och vårt flygblad var det enda materialet från någon svensk grupp som förekom. Försäljningen av tidningar på svenska gick dock som väntat ganska trögt, så mest sålde vi våra engelska tidningar – *Workers Power*, *Anti-capitalism*-pamfletten och *Fifth International* – och det gick desto bättre.

Demonstrationen som tågade runt i centrala Helsingfors samlade till slut upp emot 2 000 personer. Åtminstone till en början var demon påfallande tyst och det var långt mellan slagorden. Klart militantast intryck gjorde en grupp aktivister från Burma och Filippinerna. Den nästan fullständiga frånvaron av medborgerliga rättigheter i Burma är en naturlig grogrund för en militant inställning, så att det skulle synas på deras attityd var inte oväntat. Allt eftersom demon gick blev det dock tätare mellan slagorden också bland de finska aktivisterna, även om det finns utrymme för förbättringar.

Senare på dagen hade en grupp anarkister utlyst en demonstration mot det europeisk-asiatiska toppmötet, under parollen – Krossa ASEM. På affischerna som manade till den tillståndslösa demonstrationen förklarades det att som stöd till alla som kämpar i tredje världen skulle lite kaos skapas i Helsingfors. Ingen revolutionär kan förstås vara motståndare till oreda eller rent av uppror i de imperialistiska länderna för att stödja de halvkoloniala. Tyvärr var det inte det vi fick uppleva, utan de som lockats dit av hopp om heroiska strider och de förmodligen fler av de fåtal hundra av de församlade som bara ville se vad som skulle hända fick genomlida en av de

dummaste tillställningarna någon av oss hade sett.

Det fanns inget försök att sprida någon form av politik, inga slagord, flygblad, plakat, och inga ansatser till organisation vad man kunde se. Det var helt enkelt en samling människor på ett torg, några av dem svartklädda. Huruvida någon hade någon plan förutom de redan uppsatta affischerna med kravallbilder kan man bara spekulera i, men innan minsta ansats till bråk eller oreda kunde skönjas dök en helt befängd mängd snutar upp. Uppskattningsvis var de lika många som demonстранterna eller kanske fler, och då är man ändå generös i uppskattningen av demonстранterna och räknar dit samtliga som befann sig på torget, även de äldre som såg föga konfrontationsvilliga ut.

Torget blev helt omringat, och plötsligt – fortfarande utan att något hade hänt – fick ingen lämna torget. En riktigt grov snutprovokation, som om de verkligen ville ha bråk – något de förstas kunde göra helt utan risk, då det förmodligen gick åtminstone tre stridsberedda (och därtill – tränade och –utrustade) snutar på varje anarkist som under rådande styrkeförhållanden ville ha en fysisk konfrontation. För att inte nämna att samtliga snutar var större än sina kontrahenter.

En serie genombrytningsförsök följde – även om ordet kanske ska användas med försiktighet, då det är svårt att tro att någon av våra svartklädda äventyrare verkligen trodde att deras lilla obebäpnade grupp faktiskt skulle kunna ta sig igenom dubbla kravallsköldsförsedda poliskedjor. Den stora majoriteten av de instängda på torget tröttnade ganska fort på det löjliga spektaklet och ville helst gå därifrån, men snuten ville uppenbarligen hålla oss kvar en stund till. I takt med att medhavda ölfaskor dracks upp kastades dessa mot snutkedjorna. Som bekant är dock enstaka flaskprojektiler mot kravallsköldar ett ganska ineffektivt sätt att stöda tredje världens kämpande massor, så förutom de få berörda ölkastarna blev inte så många särskilt impade.

Efter ett fåtal timmar, och när ingången till konstmuseet blivit ordentligt nedpissad i brist på lämpliga toalettfaciliteter började snuten så sakteliga släppa ut folk – en och en vars väskor blev genomsökta. I det läget avslöjade en liten kärna av riktigt omedvetna individer hur illa det kan gå när våldsmantik möter en total brist på politisk förståelse. Några snorungar – jag ska inte ens spekulera i vilken utsträckning dessa kallade sig anarkister eller bara tyckte om bråk – började slänga flaskor mot den del av poliskedjan där folk tilläts gå ut. Detta medförde inte bara att utgången för en stund stängdes, utan betydligt värre var att flera demonстранter närmast poliskedjan träffades i huvudet av flaskor.

Dagen efter demonstrationerna, söndagen 10 september, besökte vi ett seminarium som finska kommunistpartiet arrangerade. Gäster från olika organisationer i olika länder höll tal. Som vanligt vid nära nog alla såna tillställningar håller sig talarna mestadels till allmänna saker, och mycket konkret kommer man inte fram till. Det blir alltid långtråkigt ganska snart, men det största problemet för dagen var politiskt.

Exempelvis finska kommunistpartiet har gjort vissa försök att bryta med sitt stalinistiska arv – de betonar behovet av demokrati, och tar rent av avstånd från stalinistisk terror. Men problemet med stalinism är djupare än så – den påverkade och förstörde hela det kommunistiska programmet, och varje ex-stalinistisk organisation som vill återvända till en kommunistisk politik måste göra en grundlig uppgörelse med hela sin historia och tidigare politik. En av de viktigaste och mest skadliga aspekterna av den stalinistiska politiken är det ständiga återfallandet i olika stadieteorier. Det strikta stadietänkandet är äldre än stalinismen och är utmärkande för mensjevismen och andra former av reformism. I det tsaristiska Ryssland fick det följden att mensjevikerna uppfattade den kommande revolutionen som enbart borgerlig, och att de därför helt underordnade arbetarnas politik under borgerliga krafter. Under 1917 bröt bolsjevikerna definitivt med det icke-revolutionära stadietänkandet när de styrde in revolutionen direkt

på den socialistiska vägen. Efter Lenins död ställdes den kommunistiska rörelsen alltmer under den framväxande stalinistiska byråkratins kontroll, och övergick från att vara ett verktyg för revolutionär politik, till ett hinder. Genom att nedfalla i dogmatiskt stadietänkande besegrades den kinesiska revolutionen 1927, den spanska revolutionen 1936–38 för-räddes direkt, och exempelvis den iranska revolutionen 1979 ledde till ett blodigt nederlag.

Att stadietänkandet lever kvar visades tydligt under helgens seminarium, där socialistiska och revolutionära krav var i det närmaste frånvarande, och klasskrav överhuvudtaget sällsynta. De närvarande organisationerna föreställde sig något slags demokratiskt stadium, där alla progressiva krafter ska besegra den nyliberala politiken till förmån för en återgång till solidarisk politik, eller där nationella parlament återtar makten från EU:s centralbank, där EU för en politik som är självständig från USA eller där FN återupprättas.

Den mest reformistiska visionen målades upp av tyska Linkspartei-PDS representant som ansåg att vänstern skulle verka för upplysning för alla demokratiska och reformsinnade delar av det civila samhället, för att återvända till en bättre politik. Alla konsekventa kommunister är för att försvara och utöka alla våra demokratiska rättigheter, för kamp mot nyliberalism och borgarnas krigshets. Men att därifrån dra slutsatsen att vi ska lägga alla revolutionära och antikapitalistiska krav på hyllan ytterligare ett tag, som allt som oftast kan visa sig innebära decennier, har enbart reaktionära konsekvenser.

Om det inte nu, under den nykonservativa fasen i den imperialistiska epoken, i de imperialistiska länderna är dags att föra fram klasskrav som direkt riktar sig mot det kapitalistiska systemet och de borgerliga staterna, kommer det aldrig att bli det. Det är utopiskt att drömma om ett mer demokratiskt stadium av kapitalismen, allt försvar av våra rättigheter är nu beroende av den direkta klasskampen – som i sin medvetna form är just kommunistisk. Detta utesluter förstås inte samarbete med icke-kommunistiska krafter eller rent av strikt demokratiska, småborgerliga krafter – däremot utesluter den kommunistiska enhetsfrontspolitiken att man för att glädja sina tillfälliga samarbetspartners gömmer undan det kommunistiska programmet

JHN

Ny Arbetarmakt

Ett nytt nummer av tidningen *Arbetarmakt* är i faggorna. Innehåller är koncentrerat till den svenska valrörelsen och kriget i Mellanöstern. Beställ genom vår hemsida.

Broschyr om Irak och vänstern

Under det senaste året har *Arbetarmakts nyhetsbrev* haft en serie med artiklar om den svenska vänstern och kampen mot okupationen av Irak. De har skrivits av vår kamrat Senad Kadic och är i hög grad aktuella i samband med de nya utbrotten av krig och okupation. Den svenska vänstern har inte lärt sig något, tvärtom upprepar den nu samma fel som tidigare. Broschyren kommer inom kort att finnas tillgänglig på vår hemsida för gratis nedladdning.